

Linda van Rijn
Blue Curaçao

Hannah schrok wakker. Het eerste wat haar opviel was het veranderde licht. Het was minder fel, de zon was een flink eind opgeschoven en leek verder bij haar vandaan te staan. Ze huiverde. Het was ook minder warm geworden.

Ze ging rechtop zitten en knipperde een paar keer. Ze had het gevoel alsof er een strakke band rond haar hoofd zat. Dat glas champagne bij de lunch, na drie Amstel Bright, had ze beter niet kunnen doen.

Ze trok het elastiekje uit haar slordig bijeen gebonden kastanjebruine haar, dat nu los over haar schouders viel. Ze boog haar arm om op haar horloge te kijken, maar realiseerde zich dat ze er geen droeg. Ze had haar klokje afgedaan, zodat ze geen witte afdruk op haar arm zou krijgen. Ze trok haar tas naar zich toe. Er viel zand in toen ze haar hand erin stopte en haar mobiele telefoon pakte.

17:03 uur.

Hannah keek ongeloofig naar de digitale klok. Had ze echt anderhalf uur geslapen?

Ze keek om zich heen op het strand. Het was veel leger dan daarstraks. De gezinnen met kinderen waren verdwenen, de enige badgasten waren

een groepje jongeren die bezig waren een barbecue neer te zetten, en twee jonge stellen.

De handdoek naast haar was leeg. Ze glimlachte. Koen kon echt geen genoeg krijgen van het snorkelen. Vlak voor ze in slaap was gevallen, was hij het water in gegaan. Ze kende maar weinig mensen die anderhalf uur lang konden snorkelen.

Ze verplaatste haar Ray-Ban van haar haar naar haar gezicht en speurde de kleine baai af. Kleine Knip deed z'n naam eer aan, het strandje tussen twee steile rotsen was niet groot. Bij de rotsen kon je, volgens de beschrijvingen op internet, prachtige tropische vissen spotten. Koen vond het geweldig, Hannah had gegruwd. Ze hield niet van vissen.

Er waren drie mensen aan het snorkelen. Een ervan zou Koen kunnen zijn, het was de enige blanke volwassen man die erbij zat. Maar nu hij horizontaal in het water dreef, kon Hannah het niet precies zien. Ze bond haar haar bijeen in een staart en ging staan. Misschien moest ze ook even het water in gaan. Een frisse duik zou de band rond haar hoofd vast doen verdwijnen.

Onhandig springend over het hete zand liep ze naar de zee. Kabbelende golfjes spoelden aan. Hannah hield van het geluid van de zee. Als kind kon ze uren naar het ruisen van de golven luisteren.

Ze liep tot haar knieën het water in en keek opnieuw om zich heen. De Antilliaanse man en de jonge vrouw die ook aan het snorkelen waren geweest, liepen net allebei het water uit. Koen bleef als enige over. Ze liep verder, tot ze tot haar middel in het water stond en begon toen te zwemmen. Koen was een aardig eindje uit de kust geraakt. Hannah zwom met rustige slagen in de richting van de rotsen, maar waakte ervoor dat ze te dichtbij kwam. De vissen die ze op de foto's in de reisgids had gezien, waren in het echt ook vast heel prachtig, maar zij hoefde ze niet rond haar benen te hebben. Op een afstandje van Koen bleef ze watertrappelen.

‘Schat!’ riep ze, maar hij hoorde haar niet. Zijn oren zaten vast onder water. ‘Joehoe!’ probeerde ze, harder. ‘Koen!’

Uiteindelijk richtte hij zijn hoofd op. ‘Hé, snorkelaar!’ riep Hannah hard. ‘Kom je er nog uit, of hoe zit dat?’

Koen draaide zijn hoofd naar haar toe. Hannah zag de verraste blik, die overging in verbazing toen hij haar zag.

‘S-sorry’, stamelde ze. ‘Ik dacht dat u... Ik zocht iemand anders.’

Ze beet op haar lip en draaide zich snel om. Met vlugge slagen zwom ze terug naar de kant. Ze had

een man van midden vijftig voor Koen aangezien. Met de grootst mogelijke moeite hield ze haar gezicht in de plooi.

Hannah haastte zich terug naar haar handdoek en ging zitten, hopend dat de man voorlopig niet uit het water zou komen. Ze zou niet weten wat te zeggen als hij haar zou passeren.

Vanaf haar handdoek spiedde ze de baai af. Vreemd, er was maar één iemand aan het snorkelen en dat was Koen dus niet. Zou hij om de rots heen zijn gezwommen? Ze kon het zich haast niet voorstellen, dat was een heel eind zwemmen. Bovendien bevonden de vissen zich juist bij de rotsen die dicht bij het strand lagen.

Ze stond toch maar weer op en liep terug naar de waterlijn. Met haar hand boven haar ogen speurde ze stukje voor stukje de zee af. Het late middaglicht was gelukkig niet zo fel meer. Maar op die ene snorkelaar na was er niemand. Een onheilspellend gevoel bekreep haar. Op een drafje holde ze terug naar hun spullen en checkte opnieuw haar telefoon. Geen gemiste oproepen, geen berichten, niks.

Ze pakte Koens korte broek en haalde zijn mobiel uit zijn zak. Idem dito. Zijn portemonnee was er nog, de autosleutels, het kaartje van hun hotelkamer. Hij was niet om wat voor reden dan ook

zonder haar weggegaan. Ze keek achterom. De witte huur-SUV stond nog precies waar Koen hem geparkeerd had.

Ze schoot haar teenslippers aan en liep naar de auto. Leeg. Op de voorstoel lag de fotocamera. Dom om die te laten liggen, schoot het door haar heen, maar ze had nu iets anders aan haar hoofd.

Hannah holde terug naar de handdoeken. Ze keek besluiteloos om zich heen. Links en rechts van de baai waren hoge rotsen, maar ze wist niet of ze daar op kon komen. Uiteindelijk liep ze naar wat grote stenen aan de linkerkant van het strand en klom erop, zodat ze een beter uitzicht over het water had.

Maar Koen zag ze niet. De snorkelaar die ze voor hem had aangezien hield het voor gezien en zwom terug naar de kant. Hannah overwoog op hem af te lopen en hem te vragen of hij Koen had gezien, maar na haar blamage van net durfde ze dat niet. Hij zou denken dat ze compleet gestoord was.

Ze bleef op het rotsblok staan en liet haar ogen keer op keer over het water glijden. Af en toe zag ze een ongewone rimpeling, maar er kwam niemand boven water. Dat kan ook helemaal niet, hield ze zichzelf voor. Koen was gaan snorkelen, niet gaan duiken.

Ze kreeg een ingeving. Hij had een PADI en hij had aangegeven graag te willen duiken. Zou hij ergens een uitrusting hebben gehuurd terwijl zij aan het slapen was?

Net zo snel verwierp ze dat idee weer. Ten eerste was hier op het strand geen duikschool en ten tweede zou Koen haar echt wel wakker hebben gemaakt. Er moest een logische verklaring voor zijn afwezigheid zijn.

Ze sprong van het rotsblok en ging weer op haar handdoek zitten. Vijf minuten verstreken, zes, zeven... Hannah voelde zich rusteloos. Ze veerde weer overeind en liep naar het groepje jongeren dat tevergeefs probeerde hun barbecue aan te krijgen. Op haar omschrijving van Koen kreeg ze alleen maar schuddende hoofden. Bij de twee jonge stellen die ze aansprak verging het haar niet veel anders en de snorkelaar die ze uiteindelijk toch maar om hulp vroeg had Koen ook niet gezien, maar hij was dan ook pas een halfuur geleden op het strand aangekomen.

Hannah voelde paniek opkomen. Dit was niets voor Koen. Er moest iets gebeurd zijn. Wat als hij ergens tegenaan was gezwommen en gewond was geraakt? Of wat als hij niet goed was geworden en bewusteloos was geraakt? Misschien was hij wel in

een sterke stroming terecht gekomen en heel ver afgedreven!

Ze hakte de knoop door. Ze moest hulp regelen en snel ook.

2

Twee dagen eerder

‘Coenradus Hendrikus Hamersma, neemt u aan tot uw echtgenote Johanna Elizabeth van Bruggen en belooft u getrouw alle plichten te zullen vervullen die de wet aan de huwelijks staat verbindt? Wat is daarop uw antwoord?’

Hannah durfde bijna geen adem te halen, bang dat ze de stilte zou verbreken. Eén seconde verstreek, twee. Ze keek op. Ontmoette Koens blik. Zijn glimlach.

‘Ja,’ zei hij toen. ‘Heel graag.’

Hannah liet haar adem ontsnappen. De ambtenaar wendde zich tot haar. ‘Johanna Elizabeth van Bruggen, neemt u aan tot uw echtgenoot Coenradus Hendrikus Hamersma en belooft u getrouw alle plichten te zullen vervullen die de wet aan de huwelijks staat verbindt? Wat is daarop uw antwoord?’

Hannah blikte nerveus naar Koen en daarna naar de ambtenaar. Haar stem klonk hoog toen ze zei: ‘Ja.’ En daarna, omdat Koen dat ook had gezegd: ‘Heel erg graag.’

‘Dan verklaar ik, buitengewoon ambtenaar van

de burgerlijke stand van de gemeente Amsterdam, u nu tot man en vrouw.' De man keek hen beiden aan. 'U mag elkaar kussen.'

Ze wisselden een snelle kus uit. Koen keek op zijn horloge. 'We hebben een vlucht te halen, dus als u het niet erg vindt... Waar moeten we tekenen?'

Onwennig stond Hannah tien minuten later op de stoep van het stadsdeelhuis. Ze knipperde tegen het licht. Haar hart bonsde opgewonden in haar keel en ze voelde zich raar.

Ze keek naar de man die naast haar stond. Hij keek terug en lachte. 'Zo. Vrouw. Laten we een taxi nemen.'

Hannah giechelde zenuwachtig. Ze antwoordde: 'Oké. Man.'

Ze kon bijna niet geloven dat ze officieel getrouwd waren.

'We moeten de kaarten nog op de bus doen!' herinnerde ze zich toen.

'Er staat een brievenbus op Schiphol.' Koen keek op zijn horloge. 'Kom op, we gaan. We moeten om elf uur op het vliegveld zijn en het is al over half elf.'

Nog maar een halfuur geleden waren ze het stadsdeelhuis van Amsterdam-Oost binnengegaan als verloofden, om er nu als getrouwd stel uit te komen. En het meest vreemde was nog dat niemand dat wist,